

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **Z. N.**
zastoupena JUDr. Eliškou Chobolovou, advokátkou
se sídlem Cihlářská 19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

- 1. Žalobkyně se žalobou, podanou nadepsanému soudu dne 11. 11. 2019, domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Rozhodující skutečnosti, v nichž spatřuje nečinnost žalovaného, vylicila následovně.
- 2. Žalobkyně uvedla, že je závětní dědičkou V. P. a její právní nástupnicí ve věci restitucí, které V. P. náležely podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a

jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“). Okresní pozemkový úřad Havlíčkův Brod vydal řadu rozhodnutí, vedených pod jednotnou spisovou značku PÚ 4559/92, kterými byly uspokojeny restituční nároky vznesené původně V. P. (dále také jen „restituentka“).

3. Výzvami ze dne 4. 7. 2017, 8. 4. 2018, 3. 5. 2018, 1. 11. 2018, 10. 1. 2019 a ze dne 14. 2. 2019 se žalobkyně obracela na Krajský pozemkový úřad pro Kraj Vysočina, pobočku Havlíčkův Brod (jako právního nástupce původního Okresního pozemkového úřadu) se žádostí o dořešení restitucí, které byly u tohoto úřadu zahájeny a dle jejího názoru uspokojeny jen částečně. Předmětem žádosti bylo restituční „dovypořádání“ nemovitostí, které dosud pozemkový úřad nepodrobil náležitému šetření za účelem vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 zákona o půdě. Konkrétně se jednalo o nemovitosti v katastrálním území (dále jen „k. ú.“) Příbyslav: dům čp. X na pozemku p. č. st. X o výměře 0,1148 ha, zbourané budovy octárny na pozemku p. č. X a dále pozemek p. č. X - zahrada o výměře 5,323 ha (všechny dále souhrnně označovány také jako „nemovitosti octárny“). Žalobkyně tvrdí, že tyto nemovitosti byly nesporně předmětem restituční žádosti V. P., neboť ta požádala o vydání veškerého zemědělského majetku, který nabyla odevzdací listinou z 21. 3. 1945, čj. D 191/44, St. notářství ve Žďáru nad Sázavou, a které jí byly odňaty některým ze způsobů, na který pamatuje § 6 zákona o půdě.
4. Žalobkyně uvedla, že původní restituční žádost byla podána dne 29. 5. 1992 (doručena dne 9. 6. 1992) a doplněna žádostí restituentky ze dne 2. 7. 1993. Obě žádosti pozemkový úřad obdržel. Restituentka, tehdy zastoupená advokátem JUDr. L. M., ve výzvě ze dne 29. 5. 1992 uvedla konkrétní čísla popisná zemědělských usedlostí a čísla parcel zemědělských pozemků, které jsou předmětem žádosti. Současně uvedla i titul odnětí majetku - Výměr ONV ve Žďáru nad Sázavou ze dne 5. 9. 1950, čj. 611-5/9-1950-IX/1, a titul, na jehož základě předmětný majetek vlastnila - odevzdací listinu ze dne 21. 3. 1945, čj. D 191/44. Dle jejího názoru měla být žádost řešena s ohledem na tyto dva tituly, resp. na každý zvlášť. Namítá, že podáním restituentky bylo zahájeno správní řízení podle správního řádu č. 71/1967 Sb., přičemž pozemkový úřad měl postupovat podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, podle něhož nedojde-li k dohodě podle odstavce 1, rozhodne o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti pozemkový úřad. Shledal-li by pozemkový úřad podání neúplným, měl žadatele vyzvat k jeho doplnění a případně zahájené řízení přerušit. To se však nestalo.
5. V reakcích na opakované výzvy žalobkyně od roku 2017 žalovaný pozemkový úřad tvrdil (přípisy ze dne 2. 8. 2017, 23. 2. 2018, 10. 4. 2018, 19. 4. 2018, 15. 5. 2018, 2. 11. 2018, 15. 2. 2019 a 27. 5. 2019), že žalobkyni neshledává neuspokojenou v jejích restitučních požadavcích, neboť o jednotlivých, v původní žádosti konkrétně vyjmenovaných, pozemcích bylo rozhodnuto. Přesto žalovaný vždy odpověděl tak, že se žádostí i argumentacemi žalobkyně bude zabývat, konzultovat věc s právníky i s pozemkovým úřadem vyššího stupně. Žalobkyni tak „živil naději“, že o její žádosti bude rozhodnuto způsobem, který jí umožní využít případně dalších právních prostředků k uplatnění jejích práv.
6. Předmětem sporu dle žalobkyně tak byla otázka, o co vlastně restituentka požádala. Pozemkový úřad tvrdil, že to byly toliko konkrétně v žádosti vyjmenované pozemky. Žalobkyně má však za to, že se jednalo o veškerý majetek, který restituentka získala na základě dědictví po své matce a který jí byl odňat postupem podle zákona č. 46/1948 Sb.,

o nové pozemkové reformě, a darováním v tísní, což je restituční titul dle § 6 odst. 1 písm. b) a h) zákona o půdě.

7. Žalobkyně uvedla, že v rámci objasňování si vzájemných stanovisek se žalovaným ve výzvě ze dne 8. 4. 2018 odkazovala mimo jiné na „*Přípis AK JUDr. L. M. ze dne 22. 6. 1993 a odpověď na výzvu MÚ Příbyslav ze dne 8. 7. 1992*“. V citovaném přípisu JUDr. M. odkázal na podání restituentky ze dne 2. 7. 1993, v němž uvedla, že „*si své stanovisko rozmyslela a žádá, aby jí byly navráceny pozemky, které je možno vydat a o poskytnutí náhrady za zdemolované a znehodnocené objekty*“. Žalobkyně má za to, že pozemkový úřad měl s uvedeným podáním naložit jako s každou jinou restituční žádostí, a měl se zabývat i dalšími nemovitostmi, které byly předmětem odnětí podle zákona č. 46/1948 Sb., a darování v tísní. Měl proto vzít v úvahu listiny (v žalobě vyjmenované s tím, že jsou součástí spisu žalovaného sp. zn. PÚ 4556/92), které byly pozemkovému úřadu předloženy v žádosti o dořešení restituce a byly „zajisté“ uvedeny jako nabývací tituly pro stát v příslušné pozemkové knize (zabraní domu čp. X s pozemkem p. č. st. X a pozemkem p. č. X bylo zaknihováno v roce 1961, k vynucenému darování pozemku p. č. X - zahrady došlo rovněž v roce 1961). Domnívá se, že restituentka o tento majetek přišla „pravděpodobně“ současně s ostatními nemovitostmi zabranými podle zákona č. 46/1948 Sb.
8. Žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 37/98, v němž vyjádřil stanovisko, že nedostatek specifikace věcí, které jsou předmětem restituční žádosti, nemůže být přičten k tíži restituenta a že je povinností pozemkového úřadu případně sdělit restituentce, že její podání trpí vadami. Z restitučních žádostí restituentky dle žalobkyně vyplýval požadavek na restituci odňatého nemovitého majetku. V žádosti restituentky podané jejím advokátem se uvádí, že výměrem ONV ve Žďáru nad Sázavou ze dne 5. 9. 1950, čj. 611-5/9-1950-IX/1, podle zákona č. 46/1948 Sb., byla paní P. zbavena veškerého zemědělského majetku. Žalobkyně má za to, že ke specifikaci tohoto majetku slouží uvedený výměr a dále odkaz na pozůstalostní řízení - odevzdací listinu ze dne 21. 3. 1945, čj. D 191/44, která obsahovala další majetek, který byl odňat jiným způsobem, rovněž spadajícím pod režim zákona o půdě (darování v tísní).
9. K žádosti žalobkyně o dovyřešení restituce pozemkový úřad nejprve opakovaně uváděl, že věc musí prošetřit, poté poslal žalobkyni „nevypořádaný restituční nárok“ ve výši 4 615,70 Kč (na základě rozhodnutí ze dne 4. 2. 1998), a sdělil jí, že spis odesílá k dotázání na pozemkový úřad v Jihlavě (viz výše citované přípisy žalovaného). Teprve až v posledním přípisu ze dne 27. 5. 2019 jí s konečnou platností sdělil, že se jejími požadavky nebude dále zabývat s odůvodněním, že o věci, které učinila předmětem své žádosti, nebylo řádně požádáno (neboť restituentka požádala o restituci pouze zemědělských pozemků přesně popsanych v žádosti jejího zástupce JUDr. M. ze dne 29. 5. 1992 a o nic dalšího), resp. že žádost podlehla prekluzi. Žalobkyně je toho názoru, že do té doby pozemkový úřad nebyl nečinný, neboť svým chováním zavadával naději, že věc prošetří a učiní adekvátní rozhodnutí.
10. Vzhledem k tomu, že pozemkový úřad I. stupně rozhodnutí nevydal a svým jednáním dal dne 27. 5. 2019 najevo, že jej odmítá vydat, obrátila se žalobkyně žádostí ze dne 14. 7. 2019 - s cílem vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanovil k ochraně proti nečinnosti správního orgánu - na ústředí Státního pozemkového úřadu jako úřad nadřízený Krajskému pozemkovému úřadu. Státní pozemkový úřad v reakci na uvedenou žádost ve svém sdělení ze dne 14. 8. 2019, sp. zn.

SPÚ 281631/2019, poukázal na dosud uspokojené restituce žalobkyně, a v případě předmětných neuspokojených nároků uzavřel, že nebyly řádně uplatněny.

11. Žalobkyně má za to, že splnila zákonné podmínky k uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“). Z chování žalovaného je dle jejího názoru možno dedukovat na počátek běhu lhůty k vydání správního rozhodnutí ke dni 15. 2. 2019, kdy byla žalovaným vyrozuměna o tom, že bude obratem o věci informována. Do té doby byla v dobré víře, že správní orgán ve věci přece jen rozhodne. Z toho důvodu považuje žalobkyně lhůtu k podání této žaloby ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. za zachovanou.
12. Žalobkyně navrhl, aby soud rozhodl tak, že se žalovanému ukládá, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodl o dovyřízení její restituční žádosti ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě a přiznal jí nárok na náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že o jejím nároku nebylo rozhodnuto. Uvedl, že z obsahu správního spisu a korespondence s žalobkyní vyplývá, že o žádosti restituentky rozhodnuto bylo. Žalovaný nebyl nečinný, a proto považuje žalobu za neoprávněnou.
14. Stručně shrnul, že paní V. P. uplatnila dne 9. 6. 1992 pod čj. 4556/92 (podáním ze dne 29. 5. 1992) v zákonem stanovené lhůtě u Pozemkového úřadu Okresního úřadu Havlíčkův Brod svůj nárok na vydání nemovitostí v k. ú. X (vločka pozemkové knihy č. X) a k. ú. X (vločka pozemkové knihy č. 403). Ve své písemné žádosti specifikovala nemovitosti, které požadovala vydat a které přešly na stát na základě výkupu podle zákona č. 46/1948 Sb. Zároveň doložila zápis ze dne 18. 1. 1951, jehož předmětem bylo převzetí zemědělské usedlosti čp. X a čp. X. V příloze tohoto zápisu jsou taktéž uvedeny pozemky, které jsou předmětem restituční žádosti (celkem 48,0552 ha).
15. Žalovaný uvedl, že v průběhu restitučního řízení restituentka ani žalobkyně nerozšířily svoji žádost o vydání domu čp. X na pozemku p. č. st. X, pozemku p. č. X a octárny na pozemku p. č. X v k. ú. X, které jsou předmětem žaloby, a proto se tím pozemkový úřad nezabýval. Veškeré nemovitosti v žádosti uvedené byly v restitučním řízení vyřešeny a žalovaný považuje věc za ukončenou. Obsah kompletního správního spisu dokumentuje, že o nemovitostech, k nimž byl u pozemkového úřadu uplatněn nárok restituentkou, bylo v restitučním řízení dle zákona o půdě od roku 1992 do roku 1999 vydáno 15 rozhodnutí, a posledním rozhodnutím z roku 2013, které se týká 3 m² (PK p. č. X v k. ú. X), bylo toto restituční řízení ukončeno. Žalovaný namítl, že ze zákona o půdě ani z jiných právních předpisů nevyplývá povinnost oprávněných osob uplatnit nárok ke všem nemovitostem v jejich vlastnictví, které v zákonem vymezeném období přešly na stát. Je pak na vůli oprávněných osob, o které konkrétní nemovitosti, jež přešly na stát některým ze způsobů uvedených v § 6 odst. 1 zákona o půdě, požádají. Příslušné správní orgány (pozemkové úřady) jsou pak oprávněny rozhodovat pouze o nemovitostech, ke kterým oprávněné osoby ve lhůtě stanovené v § 13 zákona o půdě uplatní nárok.
16. Podle žalovaného nelze přípis restituentky ze dne 2. 7. 1993 považovat za doplnění žádosti, neboť v něm nejsou konkretizovány nemovitosti, o které oprávněná osoba žádá. Žalovaný má za to, že žalobkyně neprokázala, že žalovaný by se měl její žádostí o vydání

pozemků specifikovaných v žalobě dále zabývat a vydávat další rozhodnutí, neboť předmětem žaloby jsou zcela jiné pozemky, než které byly předmětem restitučního řízení s tím, že lhůty dle § 13 zákona o půdě jsou lhůtami prekluzivními.

III. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud posoudil důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu druhého s. ř. s. O žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). O věci usoudil následovně.
18. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
19. Dle § 79 odst. 2 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
20. Dle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem.
21. Dle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Dle odst. 2 je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Dle odst. 3 soud žalobu zamítne, není-li důvodná.
22. Předně je třeba uvést, že v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. může žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podat ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. V dané věci tuto podmínku přípustnosti žaloby žalobkyně splnila, neboť jak vyžaduje judikatura, dne 14. 7. 2019 požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100, č. 1683/2008 Sb. NSS, podle něhož je před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpат procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu; uvedený právní názor sdílí i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Žalovaný na uvedenou žádost reagoval sdělením ze dne 14. 8. 2019, že nebyl nečinný a žádost o opatření proti nečinnosti ve věci uplatněného restitučního nároku odmítl.
23. Krajský soud považuje za podstatné připomenout, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn posuzovat pouze skutečnost, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost účastníka vydáno. Judikatura správních soudů je stabilní v názoru, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nelze zabývat meritem věci. Účelem řízení o tomto typu žaloby je vyslovit závazné stanovisko, zda má žalovaný správní orgán ve věci rozhodnout a zda byl doposud

nečinný. Aby mohl správní soud přezkoumat právní názor správního orgánu k podstatě věci, musí správní orgán tento názor nejprve vyslovit ve správním rozhodnutí. Pokud se správní orgán k vydání rozhodnutí nemá, jedním z prostředků obrany je právě žaloba na ochranu proti nečinnosti. Žaloba podle § 79 a násl. s. ř. s. má tedy v tomto ohledu k žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. podpůrnou funkci.

24. Žalobkyně spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že o restituční žádosti její právní předchůdkyně V. P., kterou podala dne 29. 5. 1992, nebylo dosud kompletně rozhodnuto. V žalobě tvrdí, že podáním ze dne 2. 7. 1993 restituentka svou původní žádost ze dne 29. 5. 1992 doplnila, a že dosud nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě o nemovitostech octárny. Současně však v žalobě uvádí argumenty mířící k věcné podstatě sporu. Jde o úvahy s odkazem na nabývací tituly a korespondenci restituentky s pozemkovým úřadem a Městským úřadem v Příbyslavi, týkající se vlastního posouzení nároku k nemovitostem octárny.
25. Z obsahu správního spisu vyplývá skutkový stav věci tak, jak je popsán v žalobě a ve vyjádření žalovaného k žalobě. O tom není mezi stranami sporu. Přesto považuje soud za vhodné doplnit jej o některé skutečnosti, o nichž je v žalobě s odkazem na některé listiny či korespondenci zmínka.
26. Není pochyb o tom, že restituentka žádostí ze dne 29. 5. 1992 uplatnila u Pozemkového úřadu Havlíčkův Brod prostřednictvím svého advokáta JUDr. M. v zákonem stanovené lhůtě svůj nárok na vydání nemovitostí dle zákona o půdě v k. ú. X (vločka pozemkové knihy č. X) a k. ú. X (vločka pozemkové knihy č. X), které přešly na stát výkupem podle zákona č. 46/1948 Sb. V této žádosti s odkazem na nabývací titul a titul odnětí majetku specifikovala nemovitosti, které požadovala vydat. K žádosti doložila zápis ze dne 18. 1. 1951 o převzetí zemědělské usedlosti čp. X a čp. X, jehož přílohou je soupis pozemků, které jsou předmětem této restituční žádosti (celkem 48,0552 ha). Pozemkový úřad v předmětné věci vydal v průběhu let 15 rozhodnutí, poslední v roce 2013.
27. Mezi stranami je spor o výklad obsahu listiny učiněné restituentkou dne 2. 7. 1993, nazvané „žádost o náhradu dle zákona č. 229/1991 Sb.“, kterou adresovala Městskému úřadu v Příbyslavi. V textu listiny je uvedeno: *„Dne 30. 9. 1992 jsem uzavřela dohodu s MěÚ Příbyslav, dle které nebudu uplatňovat svůj nárok na pozemky, o které jsem dle zákona č. 229/1991 Sb., požádala, a na náhradu za zdemolované objekty. Sděluji Vám, že jsem si rozmyslela své stanovisko a žádám, aby mně MěÚ v Příbyslavi navrátil pozemky, které byly v mém vlastnictví a které je možno vydat, a dále žádám o poskytnutí náhrady za zdemolované a znehodnocené objekty. Žádám, aby veškerá jednání a další korespondence byla vedena s mým právním zástupcem, advokátem JUDr. M.“*
28. Žalobkyně v žalobě poukazuje na „přípis JUDr. M. ze dne 22. 6. 1993 adresovaný Městskému úřadu v Příbyslavi a odpověď na výzvu MÚ Příbyslav ze dne 8. 7. 1992“. V citovaném přípisu uvedený advokát uvádí, že v příloze zasílá stanovisko své klientky (restituentky) s přiloženou žádostí ze dne 2. 7. 1993 (*poznámka soudu: žádost je pozdějšího data než uvedený dopis*) s tím, aby bylo vyhověno jejím požadavkům dle původní výzvy a žádosti. Připomněl, že restituentka požádala o vrácení majetku Pozemkový úřad v Havlíčkově Brodě a nemohla tedy s Městským úřadem v Příbyslavi uzavřít platnou dohodu o vypořádání jejího nároku s tím, že v dané věci přísluší právo rozhodování pozemkovému úřadu a nikoli Městskému úřadu v Příbyslavi. Proto dohoda, kterou s

Městským úřadem v Příbyslavi restituentka uzavřela, je bezpředmětná (uvedený dopis byl zaslán na vědomí i Pozemkovému úřadu Havlíčkův Brod).

29. Žalobkyně „odpověď na výzvu MÚ Příbyslav ze dne 8. 7. 1992“ spojuje s přípisem JUDr. M. ze dne 22. 6. 1993. Již z dat vyhotovení uvedených listin a obsahu prvně jmenované listiny je zřejmé, že odpověď Městského úřadu v Příbyslavi ze dne 8. 7. 1992 se vztahovala k původní žádosti restituentky ze dne 29. 5. 1992, v níž nemovitosti, jejichž vydání a náhrady za ně se žalobkyně dožaduje, byly jmenovitě specifikovány (a bylo o nich rozhodnuto), a nikoli nemovitostí, které jsou předmětem této žaloby (nemovitosti octárny). Žalovaný ve svém posledním sdělení ze dne 27. 5. 2019 žalobkyni zcela jasně uvedenou skutečnost vysvětlil s tím, že restituentka ani žalobkyně nikdy nepodaly výzvu na vydání nemovitostí octárny. Z uvedeného je dle názoru krajského soudu zřejmé, že citovaná korespondence mezi Městským úřadem v Příbyslavi, restituentkou (ostatně její žádost o náhradu dle zákona č. 229/1991 Sb. ze dne 2. 7. 1993 byla adresovaná právě městskému úřadu) a jejím advokátem, se týkala vyjasnění toho, že o jejím restitučním nároku je oprávněn rozhodovat pozemkový úřad a nikoliv městský úřad.
30. Krajský soud v souvislosti s žalobním nárokem k pozemku p. č. X – zahrada v k. ú. X považuje za potřebné poukázat na sdělení Pozemkového úřadu Havlíčkův Brod ze dne 2. 8. 1995, adresované JUDr. M. (ohledně korespondence mezi restituentkou a Městským úřadem v Příbyslavi), v němž pozemkový úřad upozorňuje na to, že restituční nárok k pozemku p. č. 53 – zahrada v k. ú. X nebyl uplatněn s tím, že restituentka vyzvala pozemkový úřad k vydání pozemků, které přešly na stát výkupem podle zákona č. 46/1948 Sb., zatímco předmětný pozemek přešel na stát nabídkou o bezplatném odevzdání majetku (v roce 1961), a nebyl v uplatněném restitučním nároku uveden. Z odpovědi JUDr. M. ze dne 8. 8. 1995 ohledně sdělení, že předmětný pozemek přešel na stát nabídkou o bezplatném odevzdání majetku, vyplývá, že v takovém případě uvedený pozemek není předmětem restituce. Z uvedeného je dle názoru krajského soudu zřejmé, že již v roce 1995 bylo jednoznačně vyřešeno, že pozemek p. č. X - zahrada v k. ú. X nebyl předmětem restituční žádosti žalobkyně. Pokud jde o další nemovitosti, které jsou předmětem žaloby, tj. dům čp. X na pozemku p. č. st. X a zbourané budovy octárny na pozemku p. č. X (zapsané ve vložce pozemkové knihy č. X), lze uzavřít, že ohledně nich nebyla restituční žádost rozšířena. Žalobkyně se vydání nemovitostí octárny, formálně označených jako „dořešení restitucí“, začala po žalovaném domáhat až výzvami z roku 2017- 2019. Zde krajský soud upozorňuje i na to, že poslední meritorní rozhodnutí ve věci restitucí bylo vydáno v roce 2013.
31. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že v žalobě označované tzv. „doplnění restituční žádosti ze dne 2. 7. 1993“, se vztahovalo k původní žádosti restituentky ze dne 29. 5. 1992 a v ní specifikovaným nemovitostem, o nichž bylo rozhodnuto, a nikoliv k nemovitostem octárny, jak se nyní (výzvami z roku 2017-2019) žalobkyně snaží přesvědčit žalovaného i soud. Restituentka byla od počátku restitučního řízení zastoupena advokátem, který jejím jménem podal dne 29. 5. 1992 žádost, v níž zcela jasně specifikoval nemovitosti, jejichž vydání se restituentka domáhá, a k žádosti přiložil nezbytné listiny (viz výše). Uvedená žádost byla shledána úplnou a žalovaný neměl důvod oprávněnou osobu vyzývat k odstranění vad podání. V případě tzv. „doplnění restituční žádosti ze dne 2. 7. 1993“, které uvedený advokát zaslal na vědomí žalovanému, žádná specifikace o další nemovitosti, které nebyly v původní žádosti ze dne 29. 5. 1992 uvedeny a které jsou nyní předmětem této žaloby, provedena nebyla a nestalo

se tak ani v průběhu celého restitučního řízení. Nelze proto nyní žalovanému vytýkat, že na uvedené podání měl nahlížet jako na rozšíření původní restituční žádosti o další nemovitosti. Krajský soud proto nesouhlasí s názorem žalobkyně, podle kterého uplatněný restituční nárok nelze chápat jen úzce, jako nárok ke konkrétně uvedeným nemovitostem, ale měl být posouzen v širším smyslu pojetí, tj. i s ohledem na Výměr ONV ve Žďáru nad Sázavou ze dne 5. 9. 1950, čj. 611-5/9-1950-IX/1, a nabývací titul restituentky, tj. odevzdací listinu z 21. 3. 1945, čj. D 191/44. Uvedené listiny jsou bezpochyby nezbytnými doklady k prokázání restitučního nároku, bez nichž by nebylo možno o žádosti oprávněné osoby rozhodnout. Bylo však na vůli oprávněné osoby, ohledně kterých konkrétních nemovitostí, jež přešly na stát některým ze způsobů uvedeným v § 6 odst. 1 zákona o půdě, ve lhůtě dle § 13 zákona o půdě, uplatní svůj nárok. K tomu došlo právě žádostí ze dne 29. 5. 1992.

32. Krajský soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že podání restituentky ze dne 2. 7. 1993 nelze považovat za doplnění restituční žádosti, neboť v něm na rozdíl od žádosti ze dne 29. 5. 1992, nejsou konkretizovány nemovitosti, o které restituentka žádá. Žalobkyně neprokázala, že by se žalovaný měl její žádostí o vydání nemovitostí specifikovaných v žalobě dále zabývat a vydávat o nich rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě, neboť předmětem žaloby jsou nemovitosti, které nebyly v restituční žádosti ze dne 29. 5. 1992 ani během celého restitučního řízení specifikovány. Lhůty k uplatnění nároku podle § 13 zákona o půdě jsou lhůtami prekluzivními, a proto požadavek žalobkyně na vydání rozhodnutí dle § 9 odst. 4 zákona o půdě ohledně nemovitostí uplatněných v žalobě je prekludován. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně žádost o vydání nemovitostí octárny formálně označila jako žádost o „dořešení restitucí“. Ze skutečnosti, že žalovaný na výzvy žalobkyně (od roku 2017 do roku 2019) ve svých přípisech ze stejného období odpovídal v tom smyslu, že se věci bude zabývat, případně věc konzultovat právníky apod., což lze vzhledem k obsáhlosti restitučního spisu považovat za logické a rozumné, nelze dovozovat očekávání žalobkyně („*živil v ní naději*“) ve vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě. Vzhledem k výše uvedeným závěrům soudu žalovanému nevznikla ani povinnost, aby restituentku ohledně jejího podání ze dne 2. 7. 1993 vyzýval k jeho doplnění, případně aby zahájené restituční řízení přerušil. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný nebyl nečinný.
33. S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci je zřejmé, že žaloba není důvodná, proto byla soudem v souladu s ustanovením § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítnuta.

IV. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný. Ten ve svém vyjádření k žalobě požadoval přiznání nákladů řízení, tyto však nevyčíslil ani jinak blíže nespecifikoval. Z obsahu soudního spisu krajský soud zjistil, že jediným úkonem žalovaného v řízení před soudem bylo písemné vyjádření k žalobě a předložení správního spisu. Vyjádření k žalobě vypracovala pověřená zaměstnankyně žalovaného (z odboru zastupování státu a legislativy), jedná se tedy úkon v rámci běžné správní činnosti žalovaného, za který mu nelze přiznat náhradu nákladů

řízení ve smyslu citovaného ustanovení. Proto bylo výrokem II. tohoto rozsudku stanoveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu